

JUHA-PEKKA KOSKINEN

Benjamin Hawk
ja kirottu kultaraha

KARISTO
HÄMEENLINNA

© Juha-Pekka Koskinen ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

ISBN 978-951-1-38551-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

TUULI OLII LÄMMIN JA LEMPEÄ, juuri sellainen, jonka hively naamalla tuntui oikein mukavalta. Vaikka Benjaminia oli aluksi epäilyttänyt, että Bettyn kirje oli portti ikävyyksiin, pahat aavistukset olivat kaikonneet nopeasti. Kun hän oli Baltimoren satamassa asettanut Tobias Grantin *Lucky Swaniin* merimiessäkki olkapäällään, vastassa oli ollut teräväviiksinen, hiukan pyöreäkasvoinen ja hyväntuulinen mies, jonka kolmikolkkahattu vaikutti aavistuksen liian suurelta.

– Sinäkö olet Pisama-Willyn ja Betty-neidin ystävä Benjamin Hawk?

– Minä. Ja sinä olet laivan kapteeni?

– Kyllä, minä olen Tobias Grant. Tervetuloa hieppoon seikkailuun, meillä on mahtava retki edessä! Grant intoili.

Grant selitti ummet ja lammet suuresta aarteesta ja siitä, kuinka hän oli perinyt taatusti aidon aarrekartan kummin kaimansa kälyltä, tai joltain muulta

sukulaiselta. Betty ja Willy olivat odottaneet Nas-saussa, josta jatkettiin eteenpäin. Rehellisesti sanoen Benjamin ei uskonut aarteeseen tipan vertaa, mutta kun Betty ja Willy olivat pyytäneet hänen apuaan, hän asteli riemumielin Grantin alukseen. Kotona kaikki oli hyvin: äiti hoiti tilaa isoisän avustuksella rautai-sella otteella, ja jopa isä oli viihtynyt maissa yllättävän pitkään. Benjamin sai luvan lähteä, ja isä suorastaan hoputti häntä matkaan.

– Tuossa iässä ei pidä laskea ankkuria liian pitkäksi aikaa. Satamavesi muuttuu nopeasti limaiseksi ja run-koon iskee laivamadot. Jos haluat mennä, mene. Älä sylje vastatuuleen ja varo merirosvoja! isä opasti.

Ja nyt, kun lämmin tuuli kutitteli laivan kokassa Benjaminin korvia, päätös tuntui totisesti oikealta. Hispaniola siintäisi horisontissa tuota pikaa, ja loppu olisi ainakin Grantin mukaan lastenleikkiä.

– Miksi virnistelet täällä kuin apupapin haljennut saapas? Löysitkö kannelta sattumoisin hopeakolikon? Jos löysit, se putosi minulta, Benjaminin viereen il-mestynyt Willy sanoi.

– En löytänyt yhtään mitään. Nautin tästä lämpi-mästä tuulesta. Baltimoressa talvi on aika viileä.

– Pah, miksi asut siellä? Äitisi pärjää oikein hyvin ilman sinuakin. Muuta Port Royaliin. Minulla olisi monta pikku juttua, joissa voisit auttaa minua, Willy kuiskutti.

– Et kai vain ole myynyt Grantillekin jotain hupikarttaasi? Benjamin huolestui.

Willy tuhahti ja sylkäisi partaan yli.

– No en! Talvella tavernaamme saapui eräs pikipöksy, joka toi meille Grantin kirjeen. Hän oli jostakin kuullut, että olen Karibianmeren paras aarteenetsijä, mikä tietysti onkin totta. Grant oli matkalla New Yorkista kohti etelää ja pyysi minua mukaansa tälle matkalle ja uteli, tunsinko pätevää miehistöä. Käskin Bettyn rustata kirjeen sinulle ja Grantille. Menimme Bettyn kanssa Nassauhun odottamaan teitä, kun meillä oli sinne vähän muutakin asiaa. Ja tässä ollaan, Haukkapoika!

Willy oli niin vilpittömän iloinen, että Benjamin-kin tuli hyvälle tuulelle. Laiva keinui mukavasti ja vesi kohisi kokossa. Tällä kertaa kukaan ei edes ampunut heitä tykillä eikä yrittänyt ripustaa raa’an nokkaan.

– Oletko nähnyt Grantin aarrekartan? Onko se mistään kotoisin? Benjamin uteli.

– Sanotaanko kauniisti niin, että pestiraha on meillä kukkarossa ja kaikki muu vähän kuin merilokin untuvat tuussa, Willy virnisti.

– Oliko se kartta jonkun silmäpuolen puosun rustaama väärennös?

– Ei, mutta eipä se kyllä kummoiselta näyttänyt. Joku Grantin sukulainen oli seilannut Morganin purressa ja onnistunut pihistämään arkullisen kultaa. Mutta jos kaikki, jotka ovat väittäneet seilanneensa

Morganin kanssa, puhuisivat totta, Morganilla olisi pitänyt olla tuhat laivaa, Pisama hihitteli.

– Se on kyllä totta. Olisikohan isoisä muistanut tuon Grantin sukulaisen nimeltä?

– Tuskin, sillä ei Grantkaan tiennyt sille seilorille parempaa nimeä kuin Puujalka-Peter. Mutta kuten sanoin, saimme hyvän pestirahan ja kyllä seilaaminen aina maakravun elämän voittaa.

Benjamin ei viitsinyt udella asiasta enempää, sillä Willy näytti nauttivan merituulesta ja touvien niti-nästä. *Lucky Swan* oli kelpo pikku fregatti ja Tobias Grant jämäkkä mutta leppoisa kapteeni.

– Mitä te muuten teitte Nassaussa? Benjamin kysyi.

– Haimme Bettyn kanssa ison erän rommia *Morganin käsivarren* kellareihin. Grant lupasi auliisti tuoda tynnyrit Port Royaliin, kun retkemme on ohi.

– Ilmaiseksi?

– Tietysti. Se on osa sopimusta, Willy sanoi.

– Jaaha. Nyt alan ymmärtää paremmin, mikset ole kovin huolissasi siitä, onko kartta oikea vai ei. *Lucky Swan* on sinulle halpa rahtialus.

Pisama hieraisi nenäänsä ja virnisti leveästi.

– Hulluhan sellainen seilori on, joka ei poimi polulle pudotettuja piastereita taskuunsa. Nautitaan nyt vaan retkestä. Se Grantin karttaan tuherrettu Korppi-saari on lämpimillä vesillä ja kaukana kaikista laiva-reiteistä. Saamme kerrankin olla ihan rauhassa.

Benjamin nyökytteli, vaikka hän ei muistanut, että Willyn matkassa olisi koskaan ollut rauhallista. Mutta nyt, kun laivan kokka halkoi merta ja vesi pärskyi iloisesti, oli turha maalata piruja hytin seinille.

– Tuo meidän ruorimiehemme on kyllä synkein tyyppi, jonka olen koskaan nähnyt, Willy sanoi.

– Totta. Hymypoika-Harry ei kyllä hymyile koskaan. Onkohan hänen naamaansa iskenyt jokin halvaus?

– Pah, en usko. Ukko on syntyjään synkkä. Ihan sama, mitä hänelle sanot, hän kyllä keksii asiasta huonot puolet. Eikä niin kuumaa päivää tule, että hän ottaisi tuon punaisen villapipon pois päästään, Pisama tuhahti.

– Mutta hän osaa pitää laivan tuulessa paremmin kuin kukaan. Katso nyt, kuinka purjeet pullistelevat ja harukset paukkuvat, vaikka täällä käy aika leuto vire.

– Meillä päin sanottiin, että pirun paatti seilaa aina myötätuulella. Hymypoijan silmätkin ovat kuin kaksi hiiltä. Ja mitäpä ukko piilottelisi tuolla myssyllään, ellei sarventynkiä, mieti sitä!

Benjamin vilkuili olkansa yli, mutta isomasto peitti ruorimiehen näkyvistä.

– Äh, kunhan taas kuvittelet. Ensin sanot, että kaikki menee hyvin, ja sitten alat syöttää minulle pajunköyttä. Matruusit puhuvat aina papukajalle mitä sattuu, ja lopulta jutut alkavat kiertää.

– Kuule, jokaisessa sopassa on vähintään yksi mätä herne, onhan tuo nähty. Mutta kun pidämme Hymypoikaa silmällä, kaikki käy parhain päin, Willy sanoi.

Varmuuden vuoksi hän kuitenkin sylkäisi molempien olkapäidensä yli ja suuteli onnensormustaan. Benjamin huokaisi raskaasti. Pisaman kanssa aika ei totisesti tullut pitkäksi.

BETTYLLÄ OLI KÄYTÖSSÄÄN OMA HYTTI. Se ei ollut kovin suuri, sillä kun Benjamin ja Willy ahtautuivat pienen kääntöpöydän ääreen, kukaan ei mahtunut kunnolla nostamaan käsiään.

– Meillä on ruumassa sataviisikymmentä tynnyriä hyvää rommia vietäväksi *Morganin käsivarteen*, ja ne ovat minulle varsinainen aarre. Kun rahti ei maksa mitään, saamme niistä sievoisen voiton, Betty hykerteli.

– Se on totta. Vaikka kaupanteko on minun makuuni turhan hidasta puuhaa, kertyy rovoistakin lopulta melkoinen aarre, kun niitä virtaa kouraasi tasaisesti ja monesta suunnasta, Willy myönsi.

– Kai te nyt kuitenkin autatte Grantia parhaanne mukaan, vaikka haistan, että rommitynnyrit ovat teille tärkeämpiä kuin hänen aarteensa? Benjamin varmisti.

– Tietysti. Ja siitä haluankin puhua kanssanne. Ei millään pahalla, mutta teidän seurassa leppoisa kirkkomatkakkin saattaa muuttua veriseksi taisteluksi

elämästä ja kuolemasta. Toivon siis, ettette juoni yhtään mitään, Betty sanoi ja mulkoili vuorotellen Willyä ja Benjaminia.

– Älä huoli siskoseni. Tämä retki on silkkaa hymyä ja auringonpaistetta. Grantin kartta oli niin nuhjuinen, että jos se on aito, meitä odottaa Korppisaarella vain tyhjä monttu, Pisama naurahti.

– Tuon halusinkin kuulla, sillä...

– **KAIKKI MIEHET KANNELLE!**

Vaikka kapteeni Grant oli lempeäkasvoinen mies, hänen äänensä oli niin kova, että se varmasti peitti alleen tykkien jylinänkin. Benjamin hyppäsi pystyyn ja syöksyi ulos hytistä Betty ja Willy kintereillään.

Grant marssi saappaat naristen mesaanimaston edessä peukalot leveään nahkavyön alle tungettuina. Suuri kolmikolkkahattu oli vähän valahtanut silmille, mutta se ei näyttänyt häntä haittaavan. Viiksenkärjet vipattivat leudossa tuulessa, kun Grant odotteli, että kaikki pursimiehet, hyttipojat ja tervakourainen timpurikin ehtivät paikalle.

– Hyvä miehistö! Tiedätte kyllä, että minä uskon kaiken aina käyvän hyvin. Jos ei tiedä, mitä on edessä, miksi odottaa pahinta? Mutta kun tämä ruorimiehemme Harry on jo kolme päivää valittanut minulle, että jokin kiskoo laivaa tyyrpuuriin, niin vähemmästäkin hermostuu. En halua salata miehistöltäni mitään, joten kerrohan huolesi, Harry.

Hymypoika-Harry hieraisi punaista villapipoaan ja siirsi sammuneen piipun suupielestä toiseen. Hänen silmänsä olivat tosiaan kuin kaksi hiilenpalaa, ja ukon tuijotus sai kylmät väreet juoksemaan Benjaminin selkää pitkin.

– Jo maar kerronkin. Mä tunnen nää vedet kuin omat housuntaskuni, ja mulla on vaan yksi tasku. Merivirtoja on montaa sorttia, mutta tää on jättipyörre.

– Mikä pyörre? Olen seilannut vesiä ristiin ja rastiin ennen kuin osasin edes kävellä, mutta jättipyörrettä en minäkään ole nähnyt. Onhan noita pyörremyrskyjä ja vesipatsaita, mutta eivät ne laivaa saa kulkemaan ahteritrimmissä, Willy protestoi.

– Jo maar olet oikeassa. Mutta tää on valtava pyörre. Kun meren pohjaan tulee reikä, vesi pyörii siitä maan läpi ja valuu pois. Jos paatti joutuu pyörteeseen, se on menoa se.

Miehistö alkoi pulista huolestuneena, ja Grant ryki kurkkuaan niin, että hänen poskensa pullistelivat.

– Maa ei ole mikään kakku vaan pallo. Mutta en halua kiistellä tästä, sillä sinä olet ruorimies ja tiedät laivan liikkeistä enemmän kuin minä. Mitä haluat meidän tekvän?

– Reivataan kurssia paapuuriin, niin veto hellittää.

– Mutta tämä on paras kurssi monestakin syystä. Tuulet ovat suosiolliset ja vältämme tavalliset kauppareitit. Se tarkoittaa myös sitä, ettei reitillemme osu

merirosvoja, sillä eivät hekään huvikseen meriä kynnä, Grant sanoi ja sipaisi viiksiään.

– Joo-o. Mutta pyörre on pyörre. Jos tuuli laantuu, me voidaan joutua sen nieluun.

– Pyörre on pyörre on pyörre, Grant hoki ja nosti hiukan hattuaan. – Mitä miehistö haluaa tehdä? Koukataanko kauemmas ja otetaan se riski, että rauhamme on mennyttä?

– Jo vain!

– Ei mennä merenpohjaan.

– Kierretään.

Grant huokaisi ja levitteli käsiään.

– Samapa tuo. Eihän meillä mikään polttava kiire ole. Harry, ota uusi kurssi. Miehistö, poistukaa!

Miehet liukenivat takaisin töihinsä, ja Hymypoika-Harry pyöritti ruoria kiivaasti. Harukset paukkuivat ja purjeiden kireys hellitti hieman, kun myötäinen vaihtui sivumyötäiseen.

– Pyörre? En ole koskaan nähnyt mitään jättipyörrettä, Willy mutisi.

– Mutta muistat kai, millaiseen hyökyaaltoon jouduimme Port Royalin edustalla? Benjamin sanoi.

– Hyökyaalto on hyökyaalto ja sen synnyttää maanjäristys. Ihan samalla tavalla kuin jos pudotat täysinäisen pesuvadin lattialle, niin vesi läikkyy sinne ja tänne. Mutta ei kai meri ole mikään hienohelmojen kylpyamme, jossa on tulppa pohjassa, Pisama intti.

– En minäkään uskonut kraakkeihin, ennen kuin katselin sellaista silmästä silmään, Benjamin sanoi.

– Ihan sama, mihin kukin nyt uskoo. Ei kai sillä ole suurtakaan väliä, mitä reittiä seilaamme, Betty sanoi.

Willy puisteli päätään ja madalsi ääntään.

– Se tapahtuu, mikä tapahtuu. Mutta sanokaa minun sanoneen, ettei kukaan seilori puraise hapanta omenaa turhan takia. Luotan Hymypoika-Harryyn yhtä paljon kuin rottaan juustokimpaleen vartijana. Muutetaan kurssia, ja kohta alkaa tapahtua.

Benjamin tarttui Willyä olkapäästä ja talutti tämän kauemmas piipunvartta pureskelevasta ruorimiehestä. Betty seurasi heitä ja vilkuili huolestuneena olkansa yli.

– Kerrohan nyt minulle suoraan, onko tuosta Grantin aarteesta mihinkään? Sinä tiedät aina enemmän kuin tahdot suosiolla paljastaa.

Pisama virnisti ja kohautti olkapäitään.

– No, jos totta puhutaan, olen kuullut puhuttavan Firenzen herttuan kultarahasta, jonka Morgan aikoi naan ryösti. En tosin tiedä, missä Firenze on, mutta sen ruhtinas on rikas, sillä tuo kultaraha painaa kymmenen paunaa. Siinä on herttuan rintakuva, ja kolikon sanotaan tuottavan omistajalleen onnea runsain mitoin. Ranskan kuningas on luvannut maksaa siitä huikeita summia, sillä hän tarvitsee onnea enemmän kuin kukaan muu.

– Ja tuo kultaraha sisältyy Grantin etsimään aar-teeseen?

– Niin ainakin Grant kertoi minulle.

– Olisihan tämä pitänyt arvata. Aarre on kooltaan pieni mutta arvoltaan suuri. Sinä tietysti haaveilet nappaavasi tuon kolikon itsellesi, Benjamin puuskahti.

– No jaa, enpä usko, että aarretta löytyy. Jos jolla-kin on onnea tuottava kultaraha, miksi hän ei sujauta sitä taskuunsa sen sijaan että hautaa maahan? Pisama sanoi.

Betty naurahti kolkosti, tunki poikien väliin ja tart-tui Willyä korvasta.

– Tämä alkaa kuulostaa liian tutulta. Minulla on tuolla ruumassa pienen omaisuuden edestä rom-mia, jonka tahdon viedä Port Royaliin. En halua, että pääanne sekoaa jonkin homeisen kolikon takia. Hoide-taan tämä homma kauniisti ja vähin äänin, niin kaikki ovat tyytyväisiä.

– Ai hitto, älä revi korvaani, Pisama älähti ja lui-kahti Bettyn otteesta.

– Tuo oli vain pientä esimakua siitä, mitä tapahtuu, jos onnistut sotkemaan minut johonkin selkkaukseen.

– Kaikki menee ihan hyvin. Kunhan pidämme Hymypoikaa silmällä ja nukumme toinen silmä auki, Pisama mutisi.

Benjaminista alkoi tuntua, ettei Willy ollut vielä-kään kertonut ihan kaikkea. Hän aikoi juuri kovistella

ystäväänsä lisää, kun kapteeni Grant tallusteli heidän luokseen ja kohotti lakkiaan tuuman verran.

– Anteeksi jos häiritsen, mutta voisitteko tulla hyttiini neuvonpitoon? Aarrekartassani on muutama omintuinen seikka, joista haluaisin kuulla mielipiteenne.

– Sopiihan se. Mutta mistä olet saanut päähäsi, että me olemme parhaita aarteenmetsästäjiä? Benjamin uteli.

Grant hymyili ja sipaisi viiksiään.

– En tietenkään tunne merirosvoja, sellainen ei ole lainkaan sopivaa näin rauhalliselle miehelle kuin minä. Mutta Henry Awery on veljeni sylikummin isän siskon poika, joten tunnen hänet melko hyvin. Hän sanoi, että te autoitte häntä tekemään maailman suurimman ja ovelimman kaappauksen.

Benjamin vilkaisu Bettyä ja Willyä. Willy kalpeni aavistuksen verran, ja Bettyn poskille nousivat punaiset laikut.

– Se voi olla totta tai täyttä palturia. Awery on maailman suurin valehtelija, joten jos hän väittää jotakin todeksi, se on varmasti valetta, ellei hän ovelasti huijaa väittämällä valeeksi totuutta ja päinvastoin, Willy selitti.

Grant raapi niskaansa ja kurtisti otsaansa.

– En tainnut ymmärtää yhtään mitään. Mutta jospa unohtetaan kaikki muu ja tulette vain hyttiini tutkimaan kanssani aarrekarttaa?